

Pionierzy Łodzi filmowej w Alei Gwiazd

- Niedyspozycja zdrowotna uniemożliwiła Barbarze Połomskiej udział w uroczystości - tłumaczyła bohaterkę Ewa Pilawska, dyrektor Teatru Powszechnego. - Wierzymy, że Basia wkrótce wróci na scenę. Wstępnie przyjęła propozycję zagrania w nowej sztuce Juliusza Machulskiego „Tryptyk rodzinny”. Dzisiaj reprezentuje ją ukochany syn Marcin, synowa i wnuczka. Basia Połomska i Michał Szewczyk tworzyli Łódź filmową. Przemierzali te ulice każdego dnia. Biegali z wytwórni przy Łąkowej po zakończeniu dnia zdjęciowego na wieczorny spektakl do Teatru Powszechnego przy Obrońców Stalingradu, dziś Legionów 21. Całe życie oddali Łodzi. Stworzyli wspaniałe role, założyli dwie szczęśliwe rodziny. Mieli mnóstwo propozycji pracy w kraju i za granicą. Zawsze wracali tutaj, byli wierni temu miastu. Na scenie byli postaciami niezwykłymi, reprezentując etos uprawiania tego zawodu, poczucie posłannictwa i profesjonalizmu. Jestem szczęśliwa, że do wielopokoleniowego zespołu Teatru Powszechnego należy tych dwoje wspaniałych aktorów.

- Kiedyś mój przyjaciel Tadek Łomnicki spytał: „Michał, co ty tam w tej Łodzi robisz? Miałeś tyle propozycji z Warszawy. Dlaczego ich nie przyjąłeś?” - wspominał podczas uroczystości Michał Szewczyk. - Odpowiedziałem mu - i podtrzymuję to do dziś: „Bo kocham to miasto”. Przecież w Łodzi są najładniejsze dziewczyny. Mamunia moja chciała, żebym został księdzem: „Ale tobie się za bardzo podobają dziewczyny” - narzekała. I to mi zostało do dziś. Tu poznałem piękną dziewczynę Małgosię - co prawda warszawiankę - i się z nią ożeniłem. A to było ponad 60 lat temu.

Barbara Połomska to niekwestionowana gwiazda polskiego kina lat 60. i 70. Krytyka określała ją „polską Brigitte Bardot”, a gazety pisały o jej międzynarodowych sukcesach. Odtwórczyni głównych ról kobiecych w filmach „Eroica”, „Zezowate szczęście” i „Inspekcja pana Anatola”. Na dużym ekranie zadebiutowała jeszcze w czasie studiów, występując w filmach „Opowieść atlantycka” Wandy Jakubowskiej i „Godzina nadziei” Jana Rybkowskiego. Po ukończeniu krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w roku 1956 podjęła pracę w Teatrze Powszechnym w Łodzi, z którym zawodowo związana jest do dziś. Na scenie Powszechnego zadebiutowała w 1957 roku rolą Elizy w „Pigmalionie” George’a Bernarda Shawa. Wielkim sukcesem była także jej rola Elizy w „My Fair Lady” w reżyserii Romana Sykały.

Sukcesy Barbary Połomskiej na deskach Teatru Powszechnego potwierdzają wyróżnienia m.in. „Złota Maską” za rok 1971, dwukrotne zwycięstwo w plebiscycie „Szukamy ulubieńców publiczności” w 1961 r. i 1965 r., a także nagroda Wydziału Kultury Urzędu Miasta Łodzi. Za rolę Anikijewej w „Garażu” Emila Bragińskiego i Eldara Riazanowa w reżyserii Daniela Bargielowskiego, przygotowaną na jubileusz 30-lecia pracy artystycznej, otrzymała „Srebrny Pierścień” za największe osiągnięcie artystyczne sezonu 1986/87 w teatrach dramatycznych w Łodzi. Stworzyła kilkadziesiąt ról filmowych. Na ekranie widzowie mogli ją zobaczyć m.in. w „Skarbie kapitana Martensa” Jerzego Passendorfera, „Eroice” Andrzeja Munka, „Ósmym dniu tygodnia” Aleksandra Forda, „Inspekcji pana Anatola” Jana Rybkowskiego, „Zezowatym szczęściu” Andrzeja Munka, „Dwóch żebrach Adama” Janusza Morgensterna, „Matce królów” Janusza Zaorskiego czy „Dziejach mistrza Twardowskiego” w reżyserii Krzysztofa Gradowskiego; oraz serialach m.in. „Kapitan Sowa na tropie”, „Piąta strona świata”, „Sposób na Piotrusia”.

Michał Szewczyk jest absolwentem Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi. Zagrał - jak twierdzi - w 150 filmach i serialach telewizyjnych m.in. w: „Królu Maciusiu I” Wandy Jakubowskiej, „Eroice” Andrzeja Munka, „Pan Anatol szuka miliona” Jana Rybkowskiego, „Historii żółtej ciżemki” Sylwestra Chęcińskiego, „Dziś w nocy umrze miasto” Jana Rybkowskiego, „O dwóch takich co ukradli księżyc” Jana Batorego, „Ostatnie dni” Jerzego Passendorfera, „Prawo i

pięć” w reżyserii Jerzego Hoffmana i Edwarda Skórzewskiego, oraz w „Stawce większej niż życie”, „Domu”, „Kłanie”, „Na Wspólnej”, „Komisarzu Alexie” i „Na dobre i na złe”. Wystąpił również w kilkunastu spektaklach Teatru Telewizji, słuchowiskach Teatru Polskiego Radia oraz użyczył głosu kilku postaciom filmowych, dubbingując m.in. postać Muminka w filmach „Szczęśliwe dni Muminków” oraz „Zima w dolinie Muminków”. Przez wiele lat pracował również jako wykładowca akademicki.

Od 1958 roku na stałe związany z Teatrem Powszechnym, gdzie debiutował w spektaklu „Pamiętnik Anny Frank” w reżyserii Zbigniewa Koczanowicza. Współpracował m.in. z takimi reżyserami jak: Roman Sykała, Waldemar Wilhelm, Lidia Zamkow, Wojciech Adamczyk, Janusz Kondratiuk, Janusz Zaorski, Bohdan Cybulski, Jerzy Schejbal, Marcin Sławiński czy Małgorzata Bogajewska. Stworzył tu ponad 125 ról m.in.: w „My Fair Lady”, „Bereziakach” i „Boso, ale w ostrogach” w reżyserii Romana Sykały; „Klubie Pickwicka” Jana Bratkowskiego; „Matce Courage” Jerzego Hoffmanna; „Szwejk” Janusza Zaorskiego; „Słoni” Andrzeja Kondratiuka; „Igraszkach z diabłem” Józefa Grudy; „Śpiewniku domowym” Adama Hanuszkiewicza; „Damach i huzarach” Agnieszki Glińskiej i „Mayday 2” w reżyserii Marcina Sławińskiego.